

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς κατασχόν εις την χάραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτερον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	
Εσωτερικού	Εξωτερικού
Έτησίαι . . . . . δε. 8.—	Έτησίαι . . . . . φρ. 20.—
Έξαμήνιος . . . . . 4,50	Έξαμήνιος . . . . . 5,50
Τριμήνιος . . . . . 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3.—

ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην δικαίου μηνός.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20**

Διά τών Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. Φύλλα προσηγομμένατων Α' και Β' περιόδου τιμώμενα έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εθνομίχου άρ. 38, παρά τώ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος Έν Αθήναις, 20 Αύγουστου 1916 Έτος 38ον.—Αριθ. 38

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

### ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

#### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

«—Σας επαναλαμβάνω, δεσποινίς Πεπίτα, ότι δεν μπορώ να ρηθώ τίποτε ούτε σε σας, ούτε στο θεό σας. Σήμερα έχουμε Δευτέρα. Ός το τέλος της εβδομάδος, ο αρραβωνιαστικός σας θα λάβη το πιστοποιητικό.

«—Εύχαριστώ!»

Και η Πεπίτα, αφού έκαμε πιά τή δουλειά της, σηκώθηκε για να φύγη.

Ο Άλβαράδο, που φαντάζεσθε πιά με πόση συγκίνηση, με ποιά αγαπάνκτησι, άκουσε όλη αυτή τή συνομιλία, τώρα εφιδύριζε:

—Μπα, τους παληανθρώπους! μπ, τους κακούργους! Μ' αυτοί θέλουν κρέμασμα!

Δέν επρόφθασι να πη περισσότερα κι' άπομακρόνηθε από τή σκοπιά του, γιατί είδε τήν επισκέπτρια να ποχαριετή τον γιατρό. Εσκέθη τόν θυρωρό, που δέν θά μπορούσε να τής ανοίξη τήν εξώπορτα, αφού ήταν δεμένος.

«Αυτή ή γυναίκα δέν πρέπει να μάθη τί συμβαίνει εδώ», είπε μόνος του.

Και βγήκε γρήγορα στο διάδρομο, για να δώση μια διαταγή στούς φρουρούς του.

Ένας μαύρος κατρακώλησε τότε από τώ μπαλκόνι κι' έτρεξε ως τώ θυρωρείο, όπου έφθασε με τήν ώρα, για να ανοίξη τήν εξώπορτα στην Πεπίτα.

Αφού έφυγε ή άνεψιά του

γεροστιατού, ο διευθυντής τής Λευκής Οικίας ξανακάθητε μπροστά στο γραφείο του σκεπτικός, έπιασε με τά δύο του χέρια τώ κεφάλι του κι' έκλεισε τά μάτια, σα να τόν πήρε ή ύπνος.

Ο Άλβαράδο τόν παραμένει από τήν πορτιέρα και, συλλογιζόμενος τήν σκηνή που θά του έκανε τώρα, γε-

λούσε από μέσα του. Άκελόμυθαι από πριν τήν έκδικησί του. Άλλως τε, ή συνομιλία που είχε άκούση, τόν ήσυχασεν έντελώς, ότι δέν θάκανε κανένα κακό, τίποτε που μπορούσε να έχη γι' αυτόν δυσάρεστες συνέπειες. Δέν περιδίαζε κανένα τίμητο σπίτι. Έμπαινε σαν δικαστής σε μία φαίλη κακούργων.

Γι' αυτό είκε στην Κολέττα ταιδρά:

—Έλα, τώρα θά διασκεδάσουμε!

—Έγώ διατκεδάζω από τήν αρχή, εφιδύρισε ή Κολέττα. Και φαντάσου πιά άμα φθάσωμε ως τόν Έρρικο!

—Σε δέκα λεπτά! άποχρήθηκε ο Βραζιλιανός.

Έλα!

Ο Βραζιλιανός έπηρε από τώ χέρι τήν Κολέττα και, κρατών με τώ δεξι του τώ ρεβόλβερ, έσήκωσε θορητά τήν πορτιέρα και μπήκε στο γραφείο του κ. Περρέ. Μία μόνο λάμπα, με πράσινη σκιάδα, έριχνε όλο τής τώ φώς επάνω στο τραπέζι, όπου ο διευθυντής του Φρενοκομείου εκάθητο άκόμη σκεπτικός και σκυμμένος, με τά μάτια κλειστά. Άλλά με τόν κρότο που έκαμαν οι εισερχόμενοι, τάνοιξε και σήκωσε τώ κεφάλι του, χωρίς να δείξη τήν παραμικρή έκπληξι, γιατί ένόμισε ότι είχε γυρίση ή Πεπίτα, για να τού πη και τίποτε άλλο, που τώ είχε λητμονήση. Άμα όμως είδε μπροστά του τόν γίγαντα εκείνο με τώ χορισάκι, τινάχθηκε έντρομος από τήν πολυθρόνα του, νομίζων ότι βλέπει όνειρο.

Η φωνή του Άλβαράδο



«Βαίβεται!.. έδώ!.. βοήθεται!..» (Σελ. 302, στ. α')

τόν Ξαναγόρισε στην πραγματικότητα. — Σας χαιρετώ, κύριε διευθυντά! του είπε ειρωνικά ο Βραζιλιανός. Δεν με γνωρίζετε ίτως... Είμαι ο επισκέπτης που είχατε την αιδέα να διώξετε σήμερα από γειώμα. 'Αλλά ο Ζοζέ ντε 'Αλβαράδο, αγαπητέ μου κύριε διευθυντά, έμα διώχνεται από την πόρτα, γυρίζει από το παράθυρο. Χά, χά, χά! Και με την προσώψη αυτή, ο κτηματίας ξέσπασε σε δυνατά γέλια, που τα συνώδευσε άμέσως το άργυρόχο γέλακι της Κολέττας. Ξεθύμισε τώρα κι' αυτή, ύστερ' από σιωπή τόσης ώρας. 'Επειτα ήταν τόσο άστεφο τό βλέψη κανείς τό φοβισμένο ύφος του διευθυντού!..

Όχιρός και τρέμων, αυτός ώρμησε να κυκλήσει τό κουδούνια του γραφείου του, ο 'Αλβαράδο όμως τον έκράτησε από τό χέρι.

— Περιττό, κύριε διευθυντά, του είπε. Τό κατάστημα όλο κατέχεται από ανθρώπους δικούς μου.

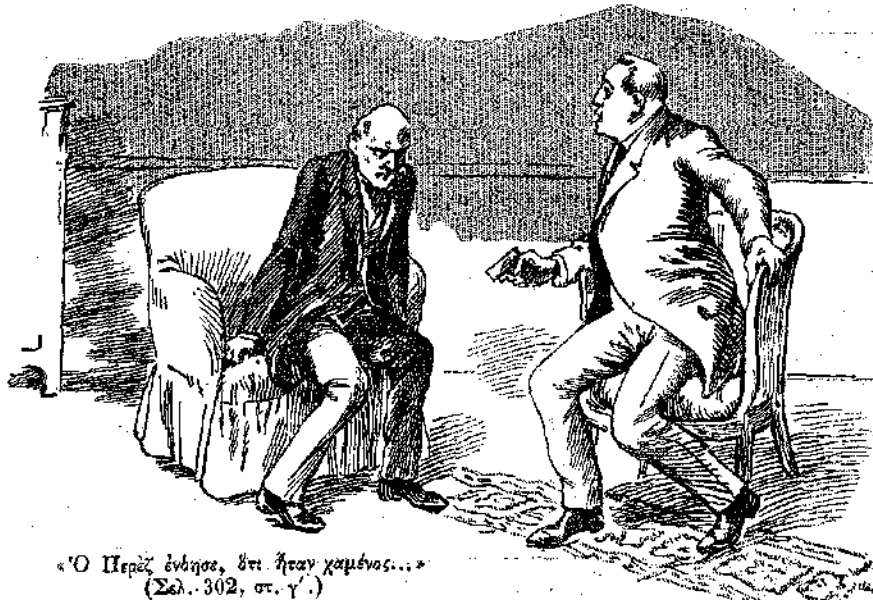
Ο διευθυντής πολεμούσε τό κάκου ν' απαλλαγθή από τό χαλόνδρινα χέρια του 'Αλβαράδο, που τον είχε πιάσει τώρα από τους ώμους και τον ανάγκαζε να ξανακαθήσει στην πολυθρόνα του.

— Βοήθεια!.. έδώ!.. βοήθεια!.. ξεφώνισε ο Περέζ.

— Μά μή φωνάζετε λοιπόν έτσι!.. του έλεγε συγχρόνως ο 'Αλβαράδο. Δεν σας είπα πως όλα είναι περιττά!.. 'Αμφιβάλλετε;... 'Ορίστε!

Και ο κτηματίας έσφύριζε δυνατά με την άτημένα σφυρίκτρα του. 'Αμέσως ή πόρτα του γραφείου άνοιξε με όρμη και μπήκαν οι Ξη μαζύροι που φύλαγαν απέξω.

— 'Α! έψιθύρισε ο κακούμορος ο διευ-



«Ο Περέζ ένθισε, ότι ήταν χαμένος...» (Σελ. 302, στ. γ')

θυντής, κατατρομαγμένος είναι λοιπόν ένέδρα, εισβολή, ληστεία; — Τίποτε απ' αυτά! αποκρίθηκε ο 'Αλβαράδο ειρωνικά πάντα. Δεν ήθέλατε να με δεχθήτε με τό καλό κ' επειδή ή κόρη μου είχε μεγάλη επιθυμία να επισκεφθώ τό κατάστημά σας, έκαμα τρόπο για να ικανοποιηθώ ή επιθυμία της. Αυτό είναι όλο!

Ο Βραζιλιανός έστράφη τότε στους ανθρώπους του και τους είπε:

— Γυρίστε στο διάδρομό, παιδιά! Είμαι βέβαιος, ότι τώρα θα συνεννοηθώμε σα φίλοι με τον κ. διευθυντή, και δεν θαναγκαθώ να σας ξαναφονάξω. 'Οπως δηόποτε, έχετε τό νού σας να μη βγώ κανένας από τό σπίτι.

Σάν στρατιώτες σε παράταξι, οι Ξη μαζύροι χαιρέτησαν και βγήκαν. Στο γραφείο έμειναν πάλιν οι τρεις. Ο 'Αλβαράδο τράβηξε μία πολυθρόνα για την Κολέττα, την έβαλε να καθήση άνακαυτικά και, γυρίζων στον καταστασιαμένο διευθυντή, του είπε:

— Και τώρα, φίλτατε κύριε, άς εξακολουθήσουμε την όμιλία μας, από κει που την άφισαμε τ' άπογευμα.

Ο Περέζ έπροσπάθησε να διαμαρτυρηθώ.

— Κύριε, αποκρίθηκε,

ο τρόπος σας είναι άχαρκτηρήριτος... Δεν έξέρετε, ότι τό Ψυχιατρείό μου είναι άναγνωρισμένο από τό Κράτος και ότι θα δώσετε λόγο γι' αυτή την ένοπλο εισβολή 'ς ένα δημόσιο Κατάστημα; — Μή λέτε τώρα άνοησίες! υπέλαβε ήσυχα ο 'Αλβαράδο.

Και άφου ένάθησε κι' αυτός σε μία πολυθρόνα, σα νάταν στο σπίτι του, εξακολούθησε:

— Μή λέτε άνοησίες, γιατί δεν σας συμφέρει καθόλου νάνακαυτευθώ ή 'Αστυνομία της δουλειάς σας. Αυτό τό ξέρω καλά. 'Από τον καιρό που διευθόνετε αυτό τό Κατάστημα, εξαφανίσατε πολλούς δυστυχισμένους άρρώστους, ένοχλητικούς για τους συγγενείς τους. Μεταξύ των άλλων κ' έναν κά-

ποιο Ζοζέ 'Ιμπανέζ. Δεν είναι άλλθεια; Τότε ο διευθυντής ένόησε, ότι ήταν χαμένος. Ο διάβολος μεταμορφωμένος ήταν λοιπόν αυτός ο φαιδρός και μεγαλόσωμος άνθρωπος;... Άφισε κατά μέρος κάθε αντίστασι και, με ύποτακτικό ύφος νικημένου, ρώτησε:

— Τελος πάντων, τί θέλετε από μένα, κύριε; Νάρίσω έλεύθερο τον μικρό Γάλλο Δαλλινώ;

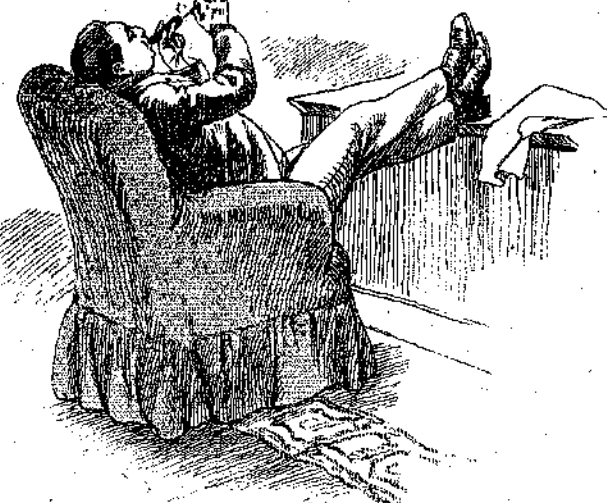
— Μάλιστα! αυτό άκριδώς ήλθα να σας ζητήσω. Προσθέτω όμως, ότι επειδή δεν θέλω να σας χαλάσω τη δουλειά, να ζημιώσω τό εμπόριό σας, θα σας πληρώσω εγώ αυτά τό δέκα κούτις ρέτζε, που θα έχάνετε με την άπελευθέρωσι του μικρού Γάλλου. 'Ας είναι! γι' αυτά όλα θα ξαναμιλήσουμε.

Ο δυστυχισμένος διευθυντής έσάστισε τώρα περισσότερο. Τί παράξενος άνθρωπος ήταν αυτός! Του προσέφερε χρήματα, ένώ τό ρεβόλβερ που κρατούσε και τό μυστικά που ήξερε, ήταν επιγενηρήματα πλέον ή άρκετά, για να επιτύχη εκείνο που ήθελε!

— Κύριε, αποκρίθηκε με ταπεινωσι, μιλάτε μ' έναν τρόπο, που... δεν μπορούσε παρά να με πείση... Προσθέτω μάλιστα, ότι πειθόμαι με μεγάλη μου εύχαρίστησι. Κάμετέ με όπως θέλετε, είμαι στάς διατάγας σας.

— Τι σούλεγα, μικρή; είπε ο Βραζιλιανός, γυρίζων στην Κολέττα με ύψος θριαμβευτικό. Βλέπετε τώρα τί άξίζει ο μπαμπάς σου;

— Δεν είχα γι' αυτό καμμία άμφι-



«Ο 'Αλβαράδο εξαπλώθηκε άνακαυτικά...» (Σελ. 303, στ. α')

βολία! αποκρίθηκε ή Κολέττα. Μου φαίνεται όμως, ότι είναι πιά καιρός να ιδώ τον 'Ερρίκο και να του δώσω την καλή είδησι.

— 'Αλήθεια, έκαμε ο 'Αλβαράδο. Κύριε διευθυντά... θα είχατε την καλωσύνη να μάς φέρετε έδώ τό παιδί;

— Τίποτε εύκολώτερο! αποκρίθηκε ο Περέζ με προθυμία.

Και σηκώθηκε για να βγώ έξω, αλλά ή Κολέττα τον έσταμάτησε στην πόρτα.

— Σταθήτε! έδώ ναξέ' ήθελα πολύ να πάω να τον φέρω εγώ.

— Έχετε δική, είπε γελώντας ο κτηματίας. Τί λέτε κύριε διευθυντά; Δεν μπορούμε να της δώσουμε αυτή την εύχαρίστησι;

— Είμαι πρόθυμος να οδηγήσω την δεσποινίδα στο κελλί του κυρίου Δαλλινώ! αποκρίθηκε πειθήνιος ο Περέζ.

— 'Εμπρός λοιπόν! υπέλαβε ο Βραζιλιανός. 'Οδηγήστε την σεξ κ' εγώ πάλι θα πάω στους ανθρώπους μου να σας συνοδεύουν' όχι γιατί δεν έχω εμπιστοσύνη, αλλά έτσι, χάριν τιμής...

Έστύριξε, οι μαζύροι παρουσιάσθηκαν και ο Βραζιλιανός τους ένευσε νακολουθήσουν τον κ. Περέζ, που έδβαινε με την Κολέττα. 'Επειτα εκάλεσε τον 'Ανρική και του είπε:

— Σε παρακαλώ, κόμ' ένα γύρο ως την κουζίνα, γιατί πεθαίνω της πείνας. Τίποτα δεν άνοιγει περισσότερο την όρεξι από μία έκστρατεία, σαν αυτή που έκάμαμε άπόψε.

— 'Εννοια σας, αποκρίθηκε φεύγων ο Πορτογάλος' σας ύπόσχομαι, ότι 'ς ένα τέταρτο, θα έχετε ένα λαμπρό γεύμα.

Εύχαριστημένος από αυτή την ύπόσχεσι, ο Βραζιλιανός εξαπλώθηκε άνακαυτικά σε μία πολυθρόνα, έβαλε μάλιστα και τό πόδια του, χωρίς κανένα σεβασμό, επάνω στο τραπέζι του κυρίου διευθυντού, και άναψε ένα πούρο της 'Αβάνας, που ευώδισσε όλο τό δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«Ένα παράξενο γεύμα.

Μίλις ο διευθυντής άνοιξε την πόρτα του κελλιού, όπου ήταν κλεισμένος ο 'Ερρίκος, ή Κολέττα ώρμησε μέσα και, στο φώς της ηλεκτρικής λάμπας, που την άναψε ο κ. Περέζ, έγνωρίσε τον μικρό ήθοποιό, που έκοιμάτο ντυμένος στο κρεβάτι του και ξύπνησε άμέσως...

Τά δυό παιδιά έμειναν μόνα, γιατί ο κ. διευθυντής έκρινε περιττό να παρασταθή στην οικογενειακή αυτή σηνή.

Με τό πρώτο βλέμμα που άλλαξαν, τόση συγκίνησι αισθάνθηκε ή Κολέττα και τέτοια έκπληξις έκυρίευσε τον 'Ερρίκο, ώστε για πολλήν ώρα έκυττάζοντο χωρίς να μπορούν να προφέρουν λέξι.

Καθισμένος στο κρεβάτι, ο μικρός ήθοποιός έτριβε τά μάτια, έκθαμβος,

σατισμένος, νομίζων, ότι βλέπει ένα ώραιον όνειρο.

Η Κολέττα πάλι κύτταζε με λύπη τό ίσχνό, χλωμό πρόσωπο και τα βαθουλωμένα μάτια του μικρού της φίλου.

Πρώτος αυτός έβωσε την σιωπή.

— Έσώ!... έσώ έδώ!... έτραύλισε' άδύνατο!...

'Αντί νάπαντήση, ή Κολέττα ώρμησε στον 'Ερρίκο, τον άγκάλιασε και τον έφίλησε πέντ' Ξη φορές δυνατά. 'Επειτα είπε:

— Τό καταλάβες τώρα, έπεισθηδες ότι είμαι εγώ;

Ο μικρός Σορώ άρχισε να πιστεύη ότι βρίσκεται στην πραγματικότητα.

— Μα πως κατάφερες να φθάσξς ως έδώ; ρώτησε.

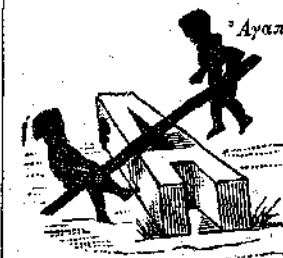
— Σώ δεν μου έγραψες να έλθω;...

— Ναι... μά πως μπήκες;

— 'Απλούστατα, έκυριεύσαμε τό κατάστημα εξ' έφδου.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ  
ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ



Αγαπητοί μου,

ΠΟ της έρημεριδες μαθαίνω, ότι στην 'Αγγλία συνέβη κάτι τι καταπληκτικό: Ένας μικρός 'Ιρλανδός, ένα παιδί δεκαπέντε μόλις χρονών, χημικός απ' αυτή την ηλικία, ανακάλυψε μία βαφή, δηλαδή ένα καινούριο τρόπο βαφής ύφασμάτων, ξύλων κτλ. χωρίς άνελίνα. Θα πητε: είναι πολύ σπουδαίο αυτό; Για την 'Αγγλία σπουδαϊότατο. Γιατί χωρίς άνελίνα, ή βιομηχανία της δεν μπορούσε να κάμη τίποτα. Και τό μονοπώλιο της άνελίνας τό είχε ο έχθρός, ή Γερμανία. Από εκεί προμηθεύονταν κ' ή 'Αγγλία της βαφές που χρειαζόνται τόπειράριθμα έργοστάσι της. Ο μικρός 'Ιρλανδός λοιπόν την άπάλλαξε απ' αυτό τον ζυγό. Έκαμε την άγγλική βιομηχανία άνεξάρτητη. Γιατί ή εφευρέσις του δοκιμάστηκε σι' άγγλικά εργοστάσια κ' έδωκε τά πιο ικανοποιητικά άποτελέσματα. Κι' άμέσως ή 'Αγγλική Κυβέρνησις έβγαλε τό μικρό εφευρέτη μισθό. Και τό μισθό! Έξηνταπέντε χιλιάδες φράγκα τό χρόνο. Η έφημεριδες μάλιστα προσθέτουν τη λεπτομέρεια, ότι ο μικρός δεν παίρνει από τώρα αυτά τό δεκά... για να μην τά χαλά. Μένουν σε μία Τράπεζα και θα του παραδοθούν όταν ένηκιλωθώ. Δηλαδή μετά Ξη χρόνια, όταν θα έχουν γίνη τετρακόσιες σχεδόν χιλιάδες δολόκληρη περιουσία. Έν τώ μεταξύ τό

παιδί εύτυχισμένο θα ζή με τους τόκους.

Πολλές άποριες και πολλά θαυμαστικά προκαλεί αυτή ή ιστορία. Και πρώτα-πρώτα είναι ή ηλικία του εφευρέτη. Τόσο μικρό παιδί και να κάμη μία τόσο μεγάλη και πρακτική εφευρέσι; Σπάνιο αυτό. Τά «πρώιμα» παιδιά γράφουν συνήθως ποιήματα, συνθέτουν μουσική, λύνουν προβλήματα, εφευρίσκουν καμμία φορά και δολόκληρη τη Γεωμετρία, — πριν τη διδαχθούν δηλαδή, — όπως ο Πασκάλ. 'Αλλά δεν έχουμε πολλά παραδείγματα παιδιών, που να βρήκαν κάτι πρακτικό, χρήσιμο στη βιομηχανία. 'Επειτα είναι ή γρήγορη αυτή άναγνώρισι της εφευρέσεως. Πώς τα κατάφερε έτσι ένα παιδί; 'Ιατί ξέρομε, ότι και μεγάλοι εφευρέται — ηλικιωμένοι έννοώ, — βλέπουν και παθαίνουν ως που να τους δώσουν άκράσι, να εξετάσουν την εφευρέσι τους και να την παραδεχθούν κ'... να την άπορίψουν μετά πολλών επαινών. 'Αναφέρονται μάλιστα πολλά παραδείγματα εφευρετών, που πέρασαν τη ζωή τους πτωχή, βαταμισμένη, και μόνο στες τελευταίες τους ήμέρες εύτύχησαν να αναγνωρισθούν. Μερικοί μάλιστα δεν επρόφθασαν να τό ιδούν αυτό με τά μάτια τους, γιατί μόνο άφου πέθαναν στην έσχάτη άθλιότητα, αναγνωρίσθηκε ή εφευρέσι τους κ' έπλούτησε... άλλους.

Φαίνεται όμως, ότι ή εποχή άλλαξε. Τώρα, βλέπετε, και τό παιδί κάνουν σπουδαίες εφευρέσεις. Και ή Κυβερνήσις δίνουν άκράσι ακόμη και στα παιδιά. Αίτια ο πόλεμος. Τά εμπόλεμα Κράτη, όπως ή 'Αγγλία, κυττάζουν να τά βγάλουν πέρα όπως μπορούν. Παρουσιάζεται ένα παιδί με μία εφευρέσι. 'Αλλη φορά ίσως θα τό γελούσαν, θα τό έδιωχναν. Σήμερα τό ύποδέχονται με χαρά και μ' έλπιδα. «Για να ιδούμε, λένε, ποιος ξέρει τί μπορεί να βγώ;» 'Ετσι, στην 'Αγγλία, έγινε άμέσως μία 'Εκτροπή, που εξέτασε τη βαφή του μικρού 'Ιρλανδού. Τό ίδιο θα γίνονταν και στη Γαλλία, τό ίδιο και στη Γερμανία. Ο πνιγμένος από τό μαλλιά του κίανεται, κατά την παροιμία, και να που καμμία φορά, τό κίνημα αυτό της άπελπισίας είναι σωτήριο! Η 'Αγγλία δεν έχει πιά ανάγκη από της άνελίνας του έχθρου. Η βιομηχανία της εξακολουθεί και χωρίς τη Γερμανία, που την είχε στα χέρια της. Κι' αυτό ή μεγάλη 'Αγγλία τό βρίσκει από εκεί που δεν τό περίμενε: από ένα παιδί δεκαπέντε χρονών!

Δεν είναι ανάγκη να ντραπήτε, όσοι έχετε αυτή την ηλικία, που δεν έκάματε ακόμη καμμία μεγάλη εφευρέσι. 'Οσοι δεν κάνουν εφευρέσεις! 'Απεναντίας, μπορείτε να καμαρώσετε, να υπερηφανευθήτε, γιατί κάνουν και παιδιά της ηλικίας σας...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

**Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ**  
**(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια).

**Κ'** ἔξαφνα, ἐξέβηλε νέαν κραυγὴν, —  
κραυγὴν θριάμβου αὐτὴν τὴν φορὰν.  
Εἰς τὸν νοῦν του εἶχε γίνῃ φῶς.  
Ἡ Μιμὼζα ἦτο κόρη τοῦ πρίγκηπος  
Ἰβανῶφ καὶ τοῦ τὴν εἶχαν κλέψῃ!  
Ὅσον μυθιστορηματικὴ, ὅσον ἀπίθα-  
νος καὶ ἀν ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὀφθαλ-  
μοῦ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ὁ Τώνης τὴν παρεδέ-  
χετο, διὰ τὸν ἀπλούστερον λόγον ὅτι  
δὲν εὕρισκεν ἄλλην πιθανωτέραν.  
«Ναί, ἀπανελάμβανε συνεχῶς εἰς  
κὸρὴν του καὶ τοῦ τὴν ἐκλεψάν!»  
Καὶ χωρὶς διασαγμῶν, ἔκαμε τὴν  
ἀπόφασίν του: «Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ  
τὸν πρίγκηπα, — νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ  
ἀμέσως.»

Ὁ γέρον ἔγεινε κατακόκκινος. Θὰ  
ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκπληξίν  
θα τοῦ ἤρχειτο συγκοπή.  
— Τί λές;... εἶνε δυνατόν;... ἐπιθύ-  
ριξε, διακοπτόμενος εἰς κάθε του συλλα-  
βὴν, διὰ τὴν ἤταν ἄνικανος, τὴν στιγμὴν  
ἐκείνην, νάρθρῳσιν, μίαν φράσιν.  
Τότε, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ γέρον ἐπιστά-  
της, ὅτι δὲν ἤκουε λόγια τοῦ ἀέρος, ὁ  
Τώνης μὲ ἤρμιαν τοῦ διηγήθη τὴν  
ἀνακάλυψιν ποῦ ἔκαμε καὶ μὲ συντομίαν  
τοῦ ἐξιστόρησε τὰ κυριώτερα τῆς ρομαν-  
τικῆς περιπετειᾶς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν  
ἦρωες ὁ πατέρας τοῦ καὶ αὐτός.  
«Ὅσον ἐπροχώρει αὐτὴ ἡ διήγησις, ὁ  
Ἰβάν, ὁ ὁποῖος συνεκράτει καὶ τὴν ἀνα-  
πνοὴν του, ἄφινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ  
φαίνεται ὅλη του ἡ χαρὰ καὶ εἰς τὸ τέ-  
λος, μίαν μεγάλην κραυγὴν θριάμβου ἀνεβόθῃ



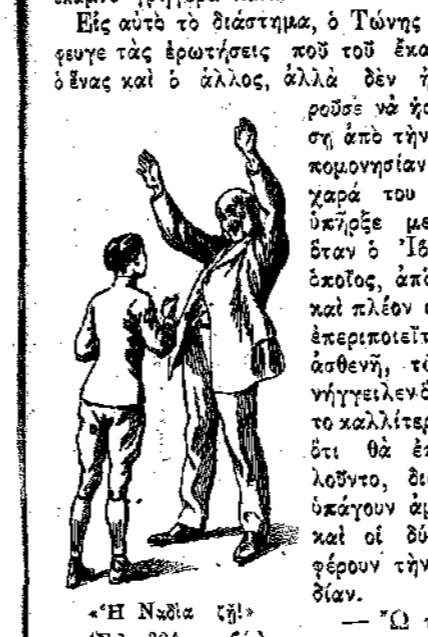
«Ὁ πρίγκηψ ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας...»  
(Σελ. 304, στ. γ')

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἦτο λοιπὸν ἔτοι-  
μοστῶρα νὰ τρέξῃ ὅταν, ἔξαφνα, ἀ-  
στραπιαίως, ἐνθυμήθη τὰ λόγια τοῦ  
Ἐένου μὲ τὸν μανθῶαν πρὸς τὸν πα-  
τέρα του, τὴν ἡμέραν ποῦ τοῦ παρέ-  
δωκε τὴν Μιμὼζαν:  
«Νὰ μὴν ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσί-  
σας, ὅτι δὲν θὰ πῆτε τίποτα πρὸς  
κάνα. Ἀλλοιωτικά, δυστυχία σὲ σᾶς...  
καὶ σ' αὐτή!»  
Ὁ Τώνης ἔσταμάτηεν ἀναποφά-  
σιτος.  
Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;... Νὰ ὁμιλήσῃ  
ἢ νὰ σιωπήσῃ;...  
Ὁλίγον στιγμὰὶ σκέψεως τὸν ἐπει-  
σαν ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον,  
δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα ἐκ μέρους  
τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶπεν ἐκεῖνα τὰ  
πειλητικὰ λόγια.  
Ἐκτὸς τούτου, ἔκρινεν ὅτι δὲν εἶχε  
τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ περισσώτερον  
τὸ μυστικὸν ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ  
μια μόνῃ του λέξις ἤμποροῦσε νὰ πο-  
δῶσθαι εἰς τὸν πρίγκηπα ὅλην του τὴν  
χαρὰν καὶ ὅλην του τὴν εὐτυχίαν.  
Ὄρμησε καὶ πάλιν πρὸς τὴν θύραν,  
ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ  
ὑπερῷ τὸ κατώφλι, παρουσιάσθη ὁ Ἰβάν.  
— Μὰ τί ἔγεινες; τοῦ ἐρώναξε ἀ-  
κόμη τὰ βρῆς αὐτὴ τὴν ἐμφάλλαν;  
— Ἄ, ναί, τὴν ἔλαβον. Ὑπέλαβεν  
ὁ Τώνης ζωηρὰ. Νὰ ἔξερατε ὅμως!...  
— Τί;... τί συμβαίνει λοιπὸν; ἀπό-  
ρησεν ὁ Ἰβάν.  
— Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῇ (\*) καὶ  
ἐγὼ ξέρω ποῦ βρίσκεται! ἀπεκρίθη ὁ  
Τώνης μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγ-  
κίνησιν.  
Καὶ εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του,  
ἐπῆρε πάλιν τὸ μ ε ν κ α λ λ ε ὶ ν ἀπὸ τὴν  
ἐστῖαν καὶ παρουσίασε τὴν εἰκόνα εἰς  
τὸν ἐπιστάτην.

ματίου του, πρὶν εἰσελθεῖν, ἤκουσε τὸ  
τέλος τῆς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ἐπιστά-  
του καὶ τοῦ μικροῦ γ κ ρ ὺ μ κ' ἔπεσε  
λιπόθυμος.  
Δὲν ἠμπόρουν νάνθεξῃ εἰς τὴν με-  
γάλην συγκίνησιν, ποῦ τῷ ἐπροξένησεν  
ἡ εἰδησις, ὅτι ἡ κόρη του, τὴν ὁποίαν  
οὐδέποτε πλέον ἤλπιζε νὰ ἐπανιδῇ, ἦτο  
ζωντανὴ καὶ εὕρισκετο τῶσον πλησίον  
του... Εὐτυχῶς, ἡ λιποθυμία αὐτὴ δὲν  
διήρκεισε πολὺ. Ὁ Τώνης καὶ ὁ Ἰ-  
βάν, σκυμμένοι μὲ ἀγωνίαν ἀνωθέν του,  
δὲν ἀργησαν νὰ ἰδοῦν τὰ χεῖλη του ἀ-  
νοιγόμενα, ἐνῶ ἕνα γλυκὺ μειδίαμα, —  
τὸ πρῶτον ὕστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν, —  
ἐξώτιζε τὸ ὄχρον καὶ ἰσχνὸν πρόσω-  
πόν του.  
— Ζῆ ἡ μικρὴ μου Ναδία!... ἡ ἀγα-  
πημένη μου Ναδία ζῇ!... ἐπιθύρειεν  
ῤ πρίγκηψ ὡς ἐν ὄνειρῳ.  
Ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τώνης, ἀνταλλάσ-  
σοντες βλέμμα, ἐσυλλογίσθησαν, ποίαν  
χαρὰν ἀνεκράρατον θὰ ἠσθάνετο ὁ κύ-  
ριός των ὅταν, συνερχόμενος ἐντελῶς,  
θὰ ἐμάνθανεν ἀπὸ τὸ στόμα των, ὅτι τὸ  
ὄνειρον αὐτὸ εἶχε γίνῃ ἔξαφνα ἡ πλέον  
ἀνέλπιστος, ἢ πλέον γλυκεῖα πραγμα-  
τικότητα.  
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'  
Πολὺ ἀργά.

Μόλις συνελθὼν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν  
του, ὁ πρίγκηψ ἠναγκάσθη νὰ κατα-  
κλιθῇ. Οἱ ἱατροί, προσκληθέντες ἐν  
σπουδῇ, ἐροθήθησαν μήπως, ἀπὸ τὸν  
μεγάλον κλονισμὸν ποῦ ὑπέστη πρὸ  
ὀλίγου, ἐξεδηλοῦτο κανένας ἐγκεφαλι-  
κὸς κυρετός. Καὶ ἔδωσαν αὐστηρὰν  
διαταγὴν: Ὁ ἀσθενὴς, μέχρι διατα-  
γῆς νεωτέρας, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ  
κανένα οὕτε αὐτὴν τὴν κόρην του,  
ὅταν θὰ τὴν ἔσερναν εἰς τὸ σπῆτι.  
Ἄλλως τε, ὡς ἐάν ἐσοχηματίσθη  
ἔξαφνα εἰς τὴν μνήμη του ἕνα μεγάλον  
μενὸν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἐφαίνετο ἐνθυμού-  
μενος τί συνέβη. Πρὸς μεγάλην ἐκπλη-  
ξιν τοῦ Ἰβάν καὶ τοῦ Τώνης, δὲν τοῦς  
ἔκαμε καμμίαν ἐρώτησιν, κανένα ὑπαί-  
νημὸν δὲ ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ  
πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ στόμα των.  
Θὰ εὕρισκοντο λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ  
τοῦ τὰ ξαναποῦν καὶ ὁ ἐπιστάτης, διὰ  
νάκρουσῃ τὸν νέον κλονισμὸν, ὁ ὁποῖος  
ἤμποροῦσεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σκοτώσῃ  
τὸν κύριόν του, ὡρηκίσθη νὰ μεταχειρι-  
σθῇ τὰς μεγαλειότητας προφυλάξεις.  
Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ εἰδησις ὅτι ὁ πρίγ-  
κηψ Ἰβανῶφ ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεύρῃ  
μῆτιν χαμένην του κόρην, διεδόθη ἀστρα-  
πηδὸν ὄχι μόνον εἰς ὅλην τὴν βίλλαν,  
ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν καὶ  
ὅλοι ὅσοι τὴν ἔμαθον, ἐφίλοτιμήθησαν  
νὰ διαβεβαιώσωσιν ὅτι...πρὸ πολλοῦ εἶ-  
χαν μαντεύσθαι τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον  
ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν εἶχε κρατήσῃ διὰ τὸν  
ἐαυτὸν του καὶ μόνον.

Ἐν πάτη περιπτώσει, ὅλοι γύρω εἰς  
τὸν πρίγκηπα ἦσαν κατευχαριστήμενοι  
νὰ συλλογίσθησιν τὴν μεγάλην χαρὰν  
ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέ-  
βαλλεν, ὅτι ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία θὰ τὸν  
ἔκαμνε γρήγορα καλὰ.



«Ἡ Ναδία ζῇ!»  
(Σελ. 304 στ. 6')

Ἐἶς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Τώνης ἀπέ-  
φυγε τὰς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμαν  
ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν ἠμπο-  
ροῦσε νὰ ἰσοχάρῃ ἀπὸ τὴν ἀτυ-  
χομνησίαν... Ἡ  
χαρὰ του ὅθεν  
ὑπῆρθε μεγάλη  
ὅταν ὁ Ἰβάν, ὁ  
ὁποῖος, ἀπὸ μίας  
καὶ πλέον ὥρας,  
ἐπεριποιεῖτο τὸν  
ἀσθενὴ, τῷ ἀ-  
νῆγγελευσέν ὅτι ἦ-  
το καλλίτερα καὶ  
ὅτι θὰ ἐπωφε-  
λοῦντο, διὰ νὰ  
ὑπάγουν ἀμέσως  
καὶ οἱ δύο νὰ  
φέρουν τὴν Να-  
διαν.  
— Ὡ τί εὐ-  
τυχία! τί εὐτυ-  
χία!... ἐφώνησε χειροκροτῶν.  
Ὁ ἐπιστάτης ἔκαλεσε τὸν σωφῆρ.  
— Μόριε, τῷ εἶπε, θὰ φύγωμε ἀμέ-  
σως γιὰ τὸ Σαίν-Μαξιμ.  
— Πῶς, ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ  
θέλῃ ὁ σωφῆρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρότωπον  
ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ζωηρότεραν  
δυσἀρέσειαν.  
— Ναί, ναί, θὰ πάμε ἀμέσως! Ὑπέ-  
λαβεν ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν πα-  
ραξάλην του, δὲν παρατήρησε τὴν ἐκ-  
φρασίαν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Μαρίου. Ἡ  
δεσποινὴς Ναδία πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐν  
σπίτι τῆς τὸ γρηγορώτερον!  
— Πολὺ καλὰ. Τί ὥρα θέλετε νὰ  
φύγωμε;  
— Ἀμέσως τώρα, τοῦ εἶπε!  
— Πολὺ καλὰ. Πηγαίνω νὰ ἐτοι-  
μάσω τὸ αὐτοκίνητον!  
Ὁ σωφῆρ, μὲ τὰς λέξεις αὐτάς,  
ἔφυγε τρέχων, ὁ δὲ Ἰβάν καὶ ὁ Τώνης  
ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ προ-  
γευματίσωσιν βιαστικά.  
Ὁ γέρον ἐπιστάτης, ποῦ δὲν ἠμπο-  
ροῦσε τώρα πλέον νὰ ἔχη μυστικὰ ἀπὸ  
τὸν μικρὸν του προστατευόμενον, τῷ  
διηγήθη τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ἐνός  
ἔτους, εἶχε βυθίσῃ εἰς πένθος τὴν οἰ-  
κογένειαν Ἰβανῶφ.  
Οὕτως ἔμαθεν ὁ Τώνης, ὅτι ὁ πρίγ-  
κηψ Σέργιος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οικογε-  
νείας, εἶχε μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἰσχυρῶς μὲ μίαν  
μικρὰν κόρην, τὴν Ναδιαν, τὴν ὁποίαν  
ἐλάτρευε καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀγγελικὸν  
μειδίαμα τὸν ἐβοήθησε διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ  
τὴν βαυτιτὴν θλίψιν ποῦ τοῦ εἶχε προ-

ξενήσῃ ὁ θάνατος τῆς καλῆς συζύγου του.  
Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν, — πρὸ δεκαοκτὸν  
σχεδὸν μηνῶν, — τὸ κοριτσάκι, ἐκεῖ ποῦ  
ἔπαιζε μόνον του εἰς τὸ πάρκον τοῦ οἴκο-  
γενειακοῦ κύργου, ἀνηρπάγη μυστηριω-  
δῶς καὶ ὅλοι αἱ ἐρευναι τῆς ἀστυνομίας,  
ἀν καὶ ἔγειναν ἀμέσως, ἀπέβησαν ἀ-  
καρποὶ.  
Φαντάζεται κανεὶς τὴν θλίψιν τοῦ  
δυστυχισμένου πατέρα, κατόπιν τῆς νέας  
αὐτῆς συμφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπῆρχειτο πρὶν  
ἐπολυθῇ ἀκόμη ἡ πλήγη, ποῦ εἶχεν  
ἀνοιξῇ εἰς τὴν καρδίαν του ἡ πρώτη!  
Ὀλίγον ἐλείψε νὰ τρέλλασθαι ἀπὸ τὸ  
σκληρὸν κτύπημα καὶ τότε οἱ ἱατροὶ τὸν  
συνεβούλευσαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ὅπῃ τὴν  
ῤωσίαν καὶ νὰ κάμῃ ἕνα μακρὺν ταξιδί-  
δι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤμποροῦσε νὰ εὕρῃ  
εἰς αὐτὸ τὴν λήθην ἢ τοῦλάχιστον κά-  
ποιαν ἀνακούφισιν.

Ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν με-  
γάλην του λύπην, δὲν εἶχε πλέον ἀντί-  
ληψιν τῆς πραγματικότητος, ἐπεδιβάσθη  
τῆς θαλαμηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μὲ τὸν  
γέροντα Ἰβάν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε γνω-  
ρίσῃ ἀπὸ μικρὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν τὸν  
εἶχε μεγαλιώσῃ.  
Ἄλλ' ἡ ἀναχώρησις του δὲν διέκοψε  
τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας, αἱ ὁποῖαι  
ἀπεναντίας ἐξηκολούθησαν μὲ μεγαλει-  
τέραν ἀκόμη δραστηριότητα.  
Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη, ὅτι ἡ μικρὰ  
Ναδία ἀνηρπάγη ἀπὸ τοὺς Ἀσσιγγά-



«Μόριε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαίν-Μαξιμ.»  
(Σελ. 305 στ. α')

Μόριε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαίν-Μαξιμ.  
(Σελ. 305 στ. α')

πὰρ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρίγκη-  
πος Σέργιου, ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶφφ.  
(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ**

[Ἰδέ Ὁδηγὸν Κεφ. IB.]

**α) Μαθητῆς Δικόν**



— Ὡ θε μου! ἕνας ἀπάχης!.. Βοή-  
θετα! Δὲν τὸν βλέπετε;

**β) Παιγνίον**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς βασιβασιλοῦς Ἑλλάδος

	ΔΩΝ	ΟΝ	ΜΩΝ	
ΑΕ	ΝΟ	ΠΗ	ΠΟ	ΞΕ
ΠΑ	ΚΙ	ΦΩΝ	ΑΙ	ΡΑ
	ΛΟΣ	ΩΝ	ΣΕΙ	

Νὰ τυναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ  
αὐταί, ὅσπερ νὰ ποιεῖσθε τὰ ὀνόματα:  
ἀρχαίου θεοῦ, ὅρους τῆς Ἑλλάδος, ἀρ-  
χαίου ἄττικου συγγραφέως, ἀρχαίου  
ἀθηναίου στρατηγοῦ, ἱεροῦ πλοίου καὶ  
θηρίου.

**γ) Αἶνυμα**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβοκράτους Ἑλληνοπούδας

Εἶμεθα δύο ἀδελφοὶ  
Διάφοροι τὴν φύσιν  
Ἄν εἰμπορῆς, ἀπὸ αὐτὰ  
Σὺ μάντευσε τὴν λύσιν:  
Ἡ μία τὸν ὕπνον ἀγαπᾷ,  
Ἡ ἄλλη τὴν ἀγκάλην  
Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς,  
Κ' ἡ Ἄρτεμις τὴν ἄλλην.

**δ) Διὰ τοὺς Τριγωνομετεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσουγῆς Β. Γαιτόνου

L\* - s! \* 1 - l! \* t - p \* r - t! \* t - l! - m \* n \* d \*  
Νάναγωγισθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

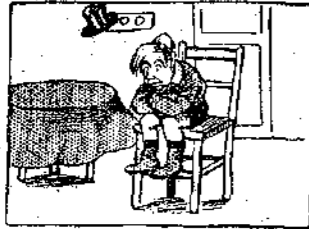
Ἀθήλασις: Αἱ λύσεις — ὀνομαζομένης ζητημά-  
του τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδοῦνται ἀπαραί-  
τητως ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-  
ματοσήμου.

**Πόσεις τοῦ 3δου θύλλου**

α.) Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυν-  
θος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κόθηρα. — β.)  
Τριγωνομετρία (τρίγωνο μὲ τρίαι.) — γ.)  
Les peines que nous causerons  
aux autres, retomberont sur nous.

(\*) Ἰδέ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 297.

### ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ



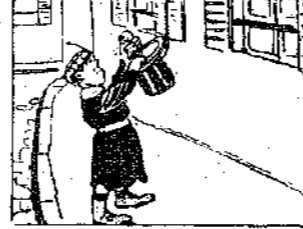
«Ο Γιαννάκης εκαιε μια άταξια και ο θεός του, για να τον τιμωρήσει, τον εκλείδωσε μέσα ζ' ένα δωμάτιο. «Έκεί θά μείνης, του έλεπε, φυλακισμένος ως πού να έλθω να σου άνοιξώ!»—Τώρα ο Γιαννάκης συλλογίζεται πως θά περάσει της ώρας της φυλάκιής, όταν ξαφνα βλέπει στο κορμαστάρι το ψηλό καπέλο του θείου του. «Α μια ιδέα!» Διέσσης το δένει ζ' ένα κουβέρτι σπάγο που είχε για τον



δάτο του, και τρέχει στο παρσόφυο. Κάτω, στο δρόμο, τρυγυρίζει ο φίλος του και γείτονάς του Γεωργιάκης. «Γεώργο! Γεώργο! του φωνάζει ο Γιαννάκης, τί άγόρασες εκεί;»—«Μπομπόνια και με-



λομένη!—Και μένε, να ζήσ, βάλε μου μέσα στο καπέλο λίγα μπομπόνια! Ο θεός μου μ' έφυλάκισε και δεν μπορώ να κατέβω να πάρω.»—Ο Γεωργιάκης λυπάται τον φυλακισμένο φίλο του και



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



του βάσει μέσα στο καπέλο, πού του το κατέβασε με τον σπάγο, όλα του τα μπομπόνια. Ο Γιαννάκης τ' τραβή άμέσως άπάνω και, με τη συνειδημένη του λαϊμαργία, κατα-



βροχθίζει όλη τη σακκούλα. «Επειτα ξανακαταβάζει το καπέλο και παρακαλεί:—«Γεώργο! Γεώργο! να ζήσ, βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



χέρι του στο καπέλο, για να πάρη τα μπομπόνια...πια...φωγει τα μελάνια! «Αλλά τόν μακαρισμένο! με γέλασε!»—«Αλλά τη στιγμή έκείνη, ένα συλλογίζεται πως να εκδικηθί,



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—



«Α! αλλά δεν υποφέρεσαι! συλλογίζεσαι ο Γεωργιάκης. Σου έδωσα όλη μου τη σακκούλα κ' άκομη θέλεις; Τώρα βάλε μου κ' άλλα!..Δε με λυπάσαι πού είμαι φυλακισμένος;»—

#### ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

**XLIV**  
Ψυχρά όλα, ως χδές, κ' άδιάφορα... Τώρα ξανοίγω μόνο της βυθισμένες ειζες τους και τόν κρυφό τους πόνο... Καί μένον ενσι, ασήγχετα, ζ'στού λογισμοϋ μου μια άκρη, καθώς τά βλέπω, φεύγοντας, μέσ' στο θολό μου άδαχρυ...

**XLV**  
Μήνες παλεύει άδιάκοπα στην κλίνη ή χήρα ή μάνα: «—Σήχω, Χριστούγεννα κτυποϋν, μάνα, κτυπά ή καμπάνα.» «—Σύρεσε σεις στην εκκλησιά, όπου γεννάται ο Κτίστης. Κοιτά του θά τόκούσω εγώ το «Δόξα έν Ύψίστοις.»

#### XLVI

Στην καταφρόνια σϋ έχεσαι, βάλσαμο θείο, μονάχο, ν' άνασυλώσης την καρδιά σε στήθημα από βράχο. Δεν είσαι εύ ή σφικτη χροιά κ' ό μανισμένος δείκτης. Του Ναζωραίου ο' έκρούεσαν να χείλη, Gloria victis!

#### XLVII

Ψηλά ή καθήλα άρχη...Κι' εγώ τό κραά μου χερια απλώνω μ'ορος ζ'τη θεριάστρα...Λαχταρώ να ίδώ τη μέρα μουσ' μα τρέμο, και στην παρσσιτιά φρωά και σκίβω έμπρός της Ισως με κάψη ο ήλιος της και τυρλωθώ στο φως της...

#### XLVIII

Στο βήμα άμείρημνϋ παιδιού τρέχουν τά σκόρπια φύλλα, πού γελαστο το χαιρετό την πρώτη αναγκηχία... Γρηούλα, πού άγοσούρευται στις οσμιατιές την άκρη, τά βλέπει κ' όπ' μάτια της κυλά έν κροφίό άδαχρυ...

#### XLIX

Καθώς μακρρά τά σύννεφα φτεροκοποϋν φευγάτα, κ' ή άνοιξη άλαφροπατά στη βελουδένα στονά, κ' άστράφτουν στο λευκό της φώς τά γελαστο της κάλλη, άκούω μια μυστική φωνή, νά κροζη: «Έλάτε πάλι!»

#### TEΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

### ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διάκων Ασηρ, όταν ήκουσε ότι ή Όδύσσεια του Όμήρου είνε βιβλίον μεγάλης αξίας, άνέκραξε με άπορίαν!—  
—Καλέ, τί μου φάλλετ! δυό δραχμίων τί-θλιν έκεί πέρα!  
Εσταλή από της Βασιβαρούαχοσ Έλλάδος \*

Η μικρή Πηνελόπη ρωτάει τη μαμά της:—  
—Μαμά, πόση ώρα βαστάει ένα άντρο;—  
—Δέν τό ξέρω κινεί, αυτό, παιδί μου!  
—Μακ, περιέχει και λέει ο Νίκης, ο μεγαλύτερός της; άδελφός, είνε πολύ εύκολο! άκου εδϋ, Πηνελόπη: όταν αρχίσης να άνειρεύεσαι, π'μοϋ τό άμέσως; κ' εγώ θα δώ τό ρολόι κ' όταν κλειώση τό άντρο σου, μού τό λς; και κυτάς, πόση ώρα πέρασε.

Εσταλή από την Ναυτοπούλα της Αίγυνας \*

Ο Μικρός Κουφιολάλης διαβάξει έφημερίδα.  
—Τί διαβάζεις, τόν έρωτά ή μητέρα του.  
—Διαδάζω τάς γεννήσεις. Παρατηρώ μη έγνωμή κανεί; πού τόν ξέρω!  
Εσταλή από της Έλλιδος της Έλλάδος \*

Ο Μπαμπάς:—Νίκο, γιατί έστακούθη ο Μιμης με τό Γεώργο;  
Ο Νίκος:—Δέν ξέρω, μπαμπά.  
Ο Μπαμπάς:—Και μένε, τόση ώρα κ' έχάμου και δεν σούβει τίποτα σε' αυτιά σου;  
Ο Νίκος:—Α! ναί. Μούβρε μια κατακερλιά την ώρα πού πήγαινα να τους χρωτίω.  
Εσταλή από τό Θαλασσοπούλε του Στόλου \*

### ΑΓΓΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ,

Αθήναι, 38. οδός Έδρηπίδου την 15ην Αυγούστου 1916.

ΟΣΟΙ μ' έρωτούν, δικά ε' αποτέλεματα του ήλθαντος 15του Διαγωνισμοϋ προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκησεων (διά την ά' εχμηρίαν του 1916) άς μάθουν, ότι είνε σχεδόν έτοιμα και ά δημοσιευθόν εις έν από τα προσεχή φύλλα.

**Ανθισμένη Κερασιά**, τό γράμμα σου της 5ης; Άπριλίου τό Δεάξ την 1ην Αυγούστου, μαζί με άλλα έκ Ρουμανίας γράμματα της αϋτης χρονολογίας. Μη παρανεύσας: λοιπόν άν και τα φύλλα έκεί φθάνουν άργά.

Έληφθησαν τά τετράδια, Πρόσφυξ. Έχεις άκομη να παραπονήσαι, ότι πολλά πού έλαβες, ήταν άκατάστατα, άπυροπόνητα και κακογραμμένα. Τά βλέπω κ' εγώ. Μά γιατί, παιδί μου; Ένα τετράδιο πού σταλάτε σ' ένα φίλο σαι, πρέπει να τό γράφετε καθαρά, με τη μεγαλύτερη προσοχή. Κ' έκείνος από άρχη από τα χέρια σαι, γρά να σάς θυμάται.

μου είνε ότι ή «Διάπλασις» δεν είνε καθόλου για μικρά παιδιά, άλλ' είνε για τούς μεγαλύτερους: έως τούς γέροντας.  
—Με τί χαρά άκουε ή άδουχή μου νόνα, είνε περιετό να πύ πάντων χρόνων ήτο—δεν της έδιδάξα τη «Διάπλασις». Άκόμα θυμολογώ την ευχαρήσθησιν πού ήθε εκαιε ή Μάνα και κόρη του Φαίδρου Άδάμντος (εις τόν τόμον του 1912).

«Ας άφαιώμε τες μητέρες μού, μεγαλύτερους; άδελφούς ή άδελφές; καθένας θα βρή κ' ένα κομμάτι γι' αυτών να τάρσει, να ευχαριστήται. Ά; διόση ή φίλη Μυροίνη τη «Διάπλασις» για δοκιμή στην μητέρα της, άδελφούς της, άδελφής της, θετό της, ή όποιοσδήποτε άλλον του σπιτιού της, και να μές πη πύ κομμάτι άρσε καθένος. (Είμαι περιεργή να μάθω).

«Ηθέλα ναδότε ή άγαπητή Μυροίνη τό τι γίνεται στα σπύτα πού αγαποϋ τη «Διάπλασις». Μόλις ενν έδωον, κήθνας άφινει ότι κ' άν κάρη και τρέχει νύδαξή. Την κλόβου σε δυό κ' άμέσως ερχόνται στο διάδασμα, δυό-τρεις στο ένα κομμάτι, δυό-τρεις σε' άλλο. Όποιος μένει άπ' έξω, περιμένει με άγωνία, κ' άν είνε μικρός άρχίζει και τά κλάμματα.»

Ευχαριστώ δι' όσα γράφετε, Έλλην Έλληνολόγο, και χαιρω πού άπεράσισε έπιτελους να λαμβάνη μέρος εις την ένίστησιν. Οχι κομμάτια με συνέχισαν δεν δημοσιεύω εις την Σ.Σ.Σ. Να μου πτελή; σύντομα.

**Κόμμα των Φιλελευθέρων**, σε συχαίρω διά τόν προθυασμόν σου με τό άριστά. Φυσικά, πρέπει να μελετάς, άπό οά κάμη; και δευτέρας εξετάσεις, εισιτηρίους; και άυστηρός. Πρόσχε άμωι, διότι τό εισιτήριον, εισιτήριος κ.λ. γράφονται τό σε με λóτα και όχι με ήρα. Είνε ένα λάθος πού τό κάμνον πολλοί. Καί θυμολογού οι καθηγητά; μήν τά ρωτάς!

Νά και ο Ίσραλιανός; πού είνε τόσα χρόνια συνδρομητής μου και μόλι; τώρα άπεράσισε να έργασθί σοβαρά ώστε να γίνη ένας καλός μαθητής του σχολείου μου. Έμπρός λοιπόν! καλλίο άργά παρά ποτέ. Καί τά Βραβείά μου είνε άτελείωτα...

Τά ήρα άπάντω και εις την Καμέλιαν. Ά; έξακολούθησ τούρα πού εκαιε την άρχη, ή όποια διά κάθε πράγμα είνε άσκαλη.

Έχεις διήχο, Γιαννά, Όνηρον, δεν έχομεν πολλούς και μάλιστα πολλός ήθος; μορφωμένος. Αύτη πού σαι; ήλ'ε είνε πολύ μετρία και εδω εις τάς Αθήνας δεν πρωταγωνιστεί ποτέ, παρά μόνον, νομίζω, εις ύπερτέτα. Αί καλλίτεροι δοκιμαστικά πρωταγωνιστριαί του Έλληνικού Θεάτρου είνε σήμερα ή Μαρία Κυτοπούλη, ή Κυδελή, ή Ροζαλία Νίκα, ή Άγνή Ρεζάν. Ένωσταται άμωι, ότι και πολλοί άλλοι παίζον καλά.

Η Εδμή της Μάννας πληροφορεί τό Ζήτω ή Δεάπλασις ότι τά «Έλληνικά Σχολεία» όνωμασθήσαν έτσι κα' άπομύμησιν τών λειτουργόντων εις την Γαλλιαν «Άτικινών Σχολείων».

«Σαγλότατα» πρσχ ή ημέρες του ο Ρωθύρος. Έγνο από της έντακα ώ; της έντακα (δωδέκα ώρες, πολύ καλά!) φαί, άναστάτομα του σπιτιού ως της πύτης και ήπειτα Φάληρα ή Ζίππειο. Τελοσπάτων, δεν τό άρσει τό καλοκίρι. Καί ζέρετε γιατί; Άπλοστατα, βαρβήκη της διακοπής, τό καθησίο. Καί θέλει να έλθω ή χριστιανός, διά ν' αρχίση ή δουλειά. —Άίγη ύπαμονή άκομη, παιδίό μου, και εφθασε!

**Βραβεία επιστολές** μου έστειλιν άσέτην την εβδομάδα και οι έκεί: Ναυτάμι των Σπειοών, Έγγλεζάμι, Έλλας του Βενιέλου, Μαρία Δολόρες, Φιλελεύθερο Προσφυγάμι, Έλις της Έλλάδος, Νύμη του Αιγαίου και Ατόνομος Ήπειρος. Έβτελέσει τάς πταγγελλας των και τούς ευχαριστώ για τό καλά τον λόγια.

**ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.**  
Αύτην την εβδομάδα έλαβα τό έξής: Η Νίκη του Παρρασιού.—«Σκέψις».—«Η

θάλασσα».—«Καλοκαίρι».—Μια αντίθεσις.—«Κλέπτης άναλογητος».—«Συάδες και Γνόμας».—«Κουμπάρης».—«Η Άνατολή».—«Φύλλα Βελανιδιάς».—«Μακεδονία».—«Οί 3δς ύψηόται».—«Τό πάθημα του φιλαργούρου».—Τί μάς φάλλει ή νεότης.—«Παρεξηγήσεις».—«Οί πρόσφυγιες».—Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδομαδιαίους Διαγωνισμοϋς.

### ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρά Μυστικά** έπιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Έτα (0) με Μεγάλη Έλλάδα, Κόμμα των Φιλελευθέρων, Ηρωική Σόμον, Ρωβύρον, Μελαγούλας, Ατοκοράτσορον του Βυζαντίου, Κύννον, Παμπόνηρο Διαβολάκι, Μίαν Τρελλούλαν, Ίνώ, Ρελνιάν, Έγγλεζάν, Έρωα του 1918, Άκτην, Πανάγαθα Καρωάτια, Ψυχή, Χουσαλλίδα, Κόσην του Μορηά.—ή Νύμη του Αιγαίου (0) με Βόρετον Σέλας, Ανατέλλοντα Ηλιον, Έσοπερον.

Ο Γερμανόπιος (0) με Αίγρης Στέφανον, Έλληνικήν Σημαίον, Αίσθημα της Πατρίδος, Το Παμπόνηρο Διαβολάκι (0) με Μίαν Τρελλούλαν, Χαμόγλο της Νίκης, Τρελλήν Σανθούλαν, Νησιωτοπούλαν, Χάρον.—Ο Γενναίος Γαμβέτας (0) με Γενναίον Φυρον Σαρατηλάτην, Γενναίουρον Έλληνίδα, Γέρον του Μορηά.

### ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασυνθεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαιομάτοσ δε. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνασυνθεμένα ισχύουν μέχρι της 20 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ένθυμον εις άγόρμα, και δσα άπό κ εις Κορίνθια.)

**Νέα ψευδώνυμα:** Κανόνι του Κιλκίς, ά. (ΕΤ), Καμέλια, κ. (ΜΓ), Γενναίος Γαμβέτας, ά. (ΜΒ), Διμοσταγές Σίρος, δ. (ΣΣ).

**Η Διάπλασις ασπάζεται** τούς φίλους της: ή Έλιδα της Έλλάδος (τετράδια έστειλά ναί, και συνδρομητής είνε καί ψευδώνυμον έχει.) Χουσαίνην (συμπεριελήθη ναί) Έρωτα της Πατριδος (έγκαίρω; έλήφθησαν, μηνάνουχηξ.) Εδμύ. Α.Π. (έστειλά ευχαριστώ διά τες φροντίδας.) Πηλέα (έλαβα, ευχαριστώ τες επιστολάς στη μητέρα.) Καρωάτια (πολύ άμωρο το γράμμα σου εύχομαι να πραγματοποιηθόν τά σχέδιά σου χαιρετίσματα εις δλους.) Έρωτα της Έλευθερίας (δεν είνε από οικονομίαν, άλλ' από την άταξίαν των Ταχυδρομείων.) Άγιαν Σοφίαν (έλαβα, ευχαριστώ.) Βουτό της Μανουλιόσας (έλαβα, ευχαριστώ συμπεριελήθηξ.) Μυστηριώδη Αμαζόνια (έχει καλός; στείλε αιτηματικά γραμμάτιασμα.) Νοσταλγίαν (είχε πλεον σταλή; όταν έλθθη ή δευτέρα επιστολή σου.) Άστέρα της Έλευθερίας (εύχομαι καλήν έπιτυχίαν.) Βασιβαρούαχοσ Έλλάδα (τό πιστεύω) Διμοσταγέ Σίρος (στείλε ταί.) Γεώργιον Α. (δεν πρέπει να λυπάσαι, μόνον να χαιρεσαι; διότι πραγματωτικώς έξαφελίσεις ένα λαμπρόν μέλλον.) Χαροόμενη Καρωάτιαν (έστειλα ασπάζομαι τόδελφια.) Τιάδρον (έλαβα, ευχαριστώ.) Κυκλαμίνω (έγκάρδια συλλυπητήρια.) Έρωα του Σουλίου (και διά τρελά και δ' όσους θέλεις μίλη; έμπορεί να αναμύσαση.) Ένα Σαμιο τόπουλο (έστειλά έκ νέου.) Ματωμένο Ηλιοβάσιμα (πολύ καλά!) Δημ. Σ. Μπερδ. (βεβαίως ήμπορεί να έστακάσθη; από τό δύο ψευδώνυμα πού προτείνω, τό πρώτον είνε ελεύθερον τό δεύτερον δεν έπιτρέπεται.) Ναυτάμι της Αήμων (έλαβα.) Γερμανόπιον (έστειλε ταί.) Άκτην Άήλιου (έστειλά καλή ή ιδέα σου.) Χ. Κ. (διά να σοδ έγκριθί τό ψευδώνυμον, πρέπει να δηλώσης και τόνομά σου.) Έρωα της Κλεισούλης (ναί, αλλά πρέπει να πάρη και ψευδώνυμον.) Ατοκοράτσορον του Βυζαντίου (τά έλαβα.) Παθρόνον Έάν Λαζών (έστειλά.) Άσμα της Αηδόνης (έλαβα ευχαριστώ.) Όρτυνοίαν, Πλάτανον κ.λ. κ.λ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα, μετά την 15ην Αυγούστου, έλαβην εις τό προσεχές.

Θέλετε να περάσετε θανάσια το καλοκαίρι σας;... Θέλετε να μὴν ἀσθανθῆτε οὐτε τὴν ζέσην τῆς πόλεως, οὐτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὐτε τὴν ὄνιαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε **ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,**

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὀραιοτέρη, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀγκυρώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ**

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ  
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου

**482. Λεξιγράφος**

Τὸ πρῶτον, φέρε μου, εἶσαι αὐ.  
Συμπλεκτικῶς, κοινῶς, τὸ δεύτερόν μου.  
Γυναικα τάλιο τῆς Γραφῆς;  
Καὶ Ἰταλικὸ νησι; τὸ σύνολόν μου.

\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Βουλγαρομάχου Ἑλληνίδος

**483. Αἰτιολογία Στοιχειώγραφος**

"Αν ὡς ἔχω μὲ ἀφίση,

Εἰς τὸ χεῖμα θὰ μὲ χύσῃ.

"Αν μὲ ἀποκεφαλίσῃ,

Μίαν νῆσον θὰ δηλώσῃ.

Καὶ αὐτῆ; τῆς νῆσου πάλιν

Τὸ κεφάλι ἐάν κόψῃ,

Εἰς; μεγάλον, λῦτα, ὄγκον

Τοῦ πλανήτου θὰ πρόσόψῃ.

\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθέρου Ἑλληνίδος

**484. Μεταγραμματισμοί.**

Βγάλε κίττα, βάλε θῆ

Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ νοιώσῃ,

Τὸ πουλί θεὰ χαθῆ.

Καὶ νησι θὰ ξεφυτρώσῃ.

\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Ἑλατίδος τῆς Ἑλλάδος

**485. Τρίγωνον**

- \*\*\*\*\* = Ἰσοσκελὲς ἑκπίκτυτον.
- \*\*\*\*\* = Τίσιος Ῥωμαίων ἄρχοντας.
- \*\*\*\*\* = Κοινάτοπον ἐπίθετον.
- \*\*\*\*\* = Χρονικὴ διαίρεσις.
- \*\*\*\* = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- \*\* = Ἀντινομία.
- \* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτω; τὰ ῥήτα.  
\*Ἑσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως

**486. Αντισημασμένη Πυραμὶς**

- \*\*\*\* + \*\*\*\* = Ἀρχαίο; μαθηματικό;
- \*\*\*\* + \*\*\*\* = Κόβος; μαλλιά.
- \*\* + \*\* = Διοικητικὴ διαίρεσις.
- \* + \* = Χρονικὴ διαίρεσις.
- + = Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ ἀρχαίος θεός.  
\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῶν Ψαροῶν

**487. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος**

- Μαγίκα, ποῦ εἶνε ἡ Νίτσα καὶ ἡ Κατίνα;
- Στόν κῆπο, μαμμὰ, πίνουε τὸ ποτὶ τους.
- Πέ; τους νὰ ἔλθουε νὰ πέρουε καὶ δούτημα.

- Τι βούτημα, μμμὰ;
- Μὰ εἴ, τὸν κουρὸ μου κάνε;

\*Ἑσάλη ὑπὸ Μαριέττας Ἐδου. Σβορώνου

**488—492. Μαγικὸν Γράμμα**

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἔδος Γράμματος ἐκδοτῆς τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζουσι, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μέρος, Κόπος, κῆμα, πάρος, πῆρα.  
\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίδος

**493. Αἰσιλὴ Ἀιρουατικὴ ἐξ Ἀντιθέτων**

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικῶς τῶν νεοειλουῶν Βασίλισσαν, τὰ δὲ δεξιτέρη γράμματα γίγαντα τῆς Π. Διαθήκης:

Κακός, ποικιλία, ψεύδος, νῆσος, ἀνίατος, θνητός.

\*Ἑσάλη ὑπὸ τὸ Ζλάα

**494. Φωνηεντόλιπον**

φι-πὸν, -λὸν, -κμν, -σδν.

\*Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοξου Κυανολεῦκου

**495. Γρίφος**

89z 80z 86z :: Π 1 Π  
Μάτι γουδ :: Π και Π οί  
80z 86z :: Π Π  
\*Ἑσάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρχου

**ΛΥΣΕΙΣ**

τῶν Πνευμ. Ασκήσεων τοῦ 22 φύλλου

265. Ἰσπανία (εἰς, Παν., γ.)—266. Πηγά-πληγή.—267. Κίτος; Θάτος.—268. Ἑλπίς; -λεπίς.

269. Π ΑΛΣ ΤΡΕΙΣ ΣΙΚΙΝΟΣ ΚΡΟΤΑΔΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

270.—272. Σομβόλευε μὴ τὰ ἔδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα. 2. Θέσσε ὑπὸ Πατρίδος. 3.

277. Διὰ τοῦ Τ: νόπος, τέλος, αἰτία, ταῦθος, τόμος, (ἢ νόμος.)—278. ΑΡΙΣΤΟΑΗΜΟΣ

(Ἀδριον, Ρωστόν, Ἰσο; Σελ)ω, Τόρα, Ὀμοιο; Δουκτός. Ἡδωμαι, Μικρός, Ὀλγος; Σοφός.)—279. Νεῦν ἡγνύνα ποτῶδ.—280. Γονεῖς δεῖ αἰδεσθῆσαι (γυνὸς δι' εἰ; θε.)

**ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

**ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)**

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρό; ὄρ. 1 ἑκαστός; καὶ ταχυδρομικῶς; ὄρ. 1,10 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν; καὶ ὄρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρό; ὄρ. 2,50 ἑκαστός;.  
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηρηλώθησαν.)

**ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)**

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκαστός; τιμᾶται: Ἄδετος; ὄρ. 3—Χρυσόδ. ὄρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος; 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερον. ο 4.-- ο 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκαστός; τιμᾶται ἐλεύθερος; ταχ. τελῶν: Ἄδετος; ὄρ. 7—Χρυσόδετος; ὄρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκαστός; τιμᾶται: Ἄδετος; ὄρ. 8—Χρυσόδετος; ὄρ. 10.

**ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**

[ 15'—153 ]

Ζητῶ Καταστατικὰ Συλλόγων—Διεύθυνσις: Ζ. Γ. Α. Poste-Reslante, Ἡρώλιον Κ. Ἀτῆς. Ἔγνος τῆς Ἑλευθερίας.

[ 15'—154 ]

Στὴν ἀγαπημένην μου Δορελὰ εὐχομαι χρόνα Σ πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τῆ 19)8)1916. Μελαγχολία.

[ 15'—155 ]

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφεῖν μὲ τὲς πατρῆς μου Ἐ συμπαθήτριες ἀπὸ Κέρκυρα, Ἀμαλία, Πόργα, Ἀργασθῆ. Διεύθυνσις: Ναυσικάη Ν. Μουσοῦρη, Ἰθάκη.

**ΟΙ ΑΥΤΑΙ**

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ  
δωσὸν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Χ. Μαιτάνης, Ε. Γ. Καρδακῆς Π. Ε. Μυλωνᾶς, Κ. Π. Λαβῆς, Φιλελεύθερος Προσφυγία, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Ἀργυρόπουλος, Γερμανοκαίς, Χ. Μαδουραν, Ε. Χάρτμαν, Γ. Ὀλσεν, Γ. Βασιλάκης, Α. Φώτσημαν, Χ. Βάλνερ, Β. Κέρμαν, Φρεδερίκος Ἀβούστου, Ι. Δ. Δάσιος, Σ. Δ. Δάσιος, Α. Ε. Μανωλαίου, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Α. Δ. Δημητράκουλος, Π. Ι. Μήλιος, Α. Σίλι, Α. Χόφμαν, Ρ. Χριστιάνου, Α. Ν. Λουῆς, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Κερκυρέμιος Θεσσαυρός, Θ. Ι. Ρουσσόπουλος, Α. Α. Τριῶτης, Μ. Σ. Καρανάσης, Ε. Σ. Θεοφιλάδης, Μωρία Α. Μόσχου, Ν. Γ. Πάθος, Π. Α. Φωφανάκης, Π. Σ. Χατζηγεωργίου, Ἰωάννα Θ. Μτάρνα.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ε. Δ. Κομηλίδος, Γ. Α. Κυββατίου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσὴ Καρδιά.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργακόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Χρ. Ζήτης.

ΔΕΛΦΩΝ: Ἀγγελικὴ Κ. Μινωλίδου, Δ. Κ. Μανωλίδης.

ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος, Α. Δ. Μαρκόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Α. Φερωνίος, Μωρία Α. Φερωνίου, Ἀνδράνα Α. Γράτσου, Καλλιόπη Α. Φερωνίου, Θ. Τ. Μορφῆς, Θ. Λορένδος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δουκὴ Κορίνα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Τσολάνης, Ν. Α. Καράμικας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημήτρης Ι. Σουφῆρ, Χ. Ι. Σουφῆρ, Σ. Ν. Γιαννουδης, Κ. Α. Μορῆνης.

Ἄλπ. Σ. Δόσης, Π. Α. Γκρέκ, Α. Γ. Δεσφίλας, Λίβερτα Γ. Δεσφίλας, Φιλόπατρις.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλιῆρ.

ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Πακαλιάνου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Α. Νίσης, Α. Ι. Γεννηματῆς, Μαργαρίτ. Εθνεοκιστῆ, Χρυσούλα Γεννηματῆ, Ι. Ε. Τσαβέλιος, Κ. Π. Τσαβέλιος, Ἐρμῶν Ι. Ἀνακλιώτου, Αἰα. Α. Γαλιῆ, Α. Λιβαδέρας, Δ. Π. Θεοδόσης.

ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Α. Κ. Αιμιλιανίδης.

ΑΗΘΟΥΡΓΙΟΥ: Σ. Γ. Λιβεράδος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Π. Τσιμενῆς, Χ. Λαμπῆς, Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοκοπούλης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρεδωκτας.

ΠΕΡΙΦΑΙΡΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Θ. Τσαπακούρας, Ν. Μαλαγαρῆς, Ι. Κ. Καρανιδῆς, Σ. Β. Βυλομῆδης, Ι. Θ. Γιαννουδης, Ν. Α. Ἀντανασιῆς, Φαρδῆς, Μαργαρίτ. Κωνσταντῆ, Ἐλένη Δ. Σακελλαρόπουλου, Ἐτ. Δ. Στυλιανίδης, Κυριακὴ Ι. Χατζῆση, Γ. Σ. Τσαρῆς, Γ. Ε. Παπῆς, Ἐτ. Π. Παπῆς.

ΠΥΡΡΟΥ: Γερ. Α. Ρομποτῆς, Σταματοπούλος, Γ. Ἀναστοπούλου.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μεχελιδάκης, Καρ. Βεργάδος, Γ. Μ. Βαλαρῆς, Μ. Β. Σουρῆς.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδωρακοῦ, Ν. Παναγιωτοπούλου, Ν. Ε. Δάρος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου, Κ. Σ. Ραβῆς, Ζωή Ἐπ. Παύλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀκτῆ, Παρθένος τῶν Λαδῶν.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Α. Ἀντωνιάδης.

ΧΑΛΔΑΝΑΡΙΟΥ: Ν. Α. Μελισσινός, Ι. Ν. Μαρκόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Ν. Ἀγγέλου.

ΧΙΟΥ: Φιλιππία Ν. Δάλλα, Καλλιόπη Σ. Κωνσταντινῆς. Λεάνδρος Ν. Δάλλας.

**ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ**

"Όλον τῶν ἀνωτέρω τῶν δυνάμει ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς κτῆς: ΜΑΡΙΑ Α. ΜΟΞΧΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΕΠ. Α. ΚΟΜΝΑΓΙΟΣ ἐν Ἀγρινίῳ, ΑΝΑΡΙΑΝΑ Α. ΓΡΑΤΣΟΥ ἐν Ἰθάκῃ, ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΚΕΝΕΣ ἐν Μεσολογγίῳ, ΑΘΗΝΑ Σ. ΑΔΕΣΑΝΑΡΟΥ ἐν Σέρφῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου.